

Grund til at søge at tilveiebringe en noget større Overensstemmelse mellem den nævnte Paragraph og saa den tilsvarende Paragraph i Forslaget til den almindelige Lønningslov, forsaavidt som denne sidste bestemt henviser til en Forhandling mellem Finansministeren og den vedkommende Krigsminister, medens § 18 i det foreliggende Lovforslag synes at lægge Alt i Krigsministerens Haand. Det kan dog vistnok ikke være Meningen, at der for den her foreslaaede Lovs Vedkommende skulde følges forskjellige Grundsætninger fra dem, der i saa Henseende ere opstillede i Forslaget til den almindelige Lønningslov, saa at Krigsministeren skulde kunne sige til Finansministeren: „Du maa ikke tale med om denne Lovs Anvendelse“. Men paa den anden Side er det ganske vist, at, naar en almindelig Lov har opstillet en vis Regel om Forhandling imellem Krigsministeren og Finansministeren, og der saa senere kommer en Lov for et enkelt Tilfælde, der kun nævner Krigsministeren og ikke Finansministeren, saa maa, saavidt jeg kan see, en uolagtig og streng Fortolkning føre til at sige, at det altsaa maa være den sidste Lovs Mening ligefrem at udelukke Finansministeren fra at tale et Ord med om dens Fortolkning. Jeg kan ikke troe, at der er nogen tilstrækkelig Grund til med Hensyn til det af mig her nævnte Punkt at bruge forskjellige Udtryk i den almindelige Lønningslov og i den her foreslaaede Lov. Det er muligt, at Maaden, hvorpaa Pengene udredes, i visse Tilfælde kan, om jeg saa maa sige, factist give Krigsministeren den foreløbig afgjørende Magt; men det forekommer mig, at den Omstændighed, at nogle af de Summer, som der her er Spørgsmaal om, maaskee anvises som runde Summer, icks afgiver nogen Grund til ved selve Loven at stille Krigsministeren som den ene afgjørende Magt, men snarere taler derimod. Det, at Krigsministeren factist foreløbig bliver den Afgjørende, er snarere en Grund til idetmindste i Principet at hævde, at Finansministeren maa have Ret til at tale med.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingerne, og man gik til Afstemning,

efterat Formanden havde bemærket, at der som sædvanlig ikke vilde blive stemt over de Paragrapher, hvortil der ikke var stillet Undringsforslag, hvis ikke særlig Afstemning over dem forlangtes.

§§ 1—9 (see Tillæg A. Sp. 1927—32) betragtedes saaledes som vedtagne uden Afstemning.

1) Undringsforslag af Udvalgets Fleertal (Brock, Magins, Sehested-Tuul) under Nr. 1:

2det Punktum af § 10 „Dog undtages — Fæltfod“ udgaaer.

Efter § 14 indskydes en ny Paragraph saalydende:

„Capitainer, Lieutenanter og Eigestillede, som beordres til de Dvælsesleire, der aarlig oprettes i Henhold til Lov af 6te Juli 1867 om Hærens Ordning § 19, tilkommer der i Leirtiden som Vordpenge et dagligt Tillæg af 32 St.“

vedtoges med 28 Stemmer med 10.

2) Lovforslagets § 10, der med den vedtagne Undring var saalydende:

Styrken i de Dvælsesleire, som aarlig oprettes i Henhold til Lov af 6te Juli 1867 om Hærens Ordning § 19, betragtes under Traværelse fra Garnisonen som stillet paa Cantonnementsfod.

vedtoges eenstemmig med 39 Stemmer.

§§ 11—16 (see Tillæg A. Sp. 1931—34) betragtedes som vedtagne uden Afstemning.

3) Undringsforslag af Udvalget under Nr. 2 til § 17:

I 1ste Stykkes 1ste Linie efter Ordet „Fælttillæg“ ligesom i 2det Stykke efter Ordet „Fælttillæg“ indskydes begge Steder: „og Fæltudrustningshjælp“.

blev, efterat der ved den paa sædvanlig Maade foretagne Afstemning kun var afgivet 33 Stemmer for og ingen imod det, ved det saa-